Ні, такої лихоманки
І в хворобах не буває:
Кожна думка, кожна гадка
Твою постіль облітає.

І глядить, як ти головку
На подушечку зложила,
Як волоссячко із шовку
Твою білу грудь накрило.

Твої білі груди повні,
Що з сорочки виглядають,
Будять жартоньки любовні
І кров грати заставляють.

І твоїм тим тіла чаром
Муж втішає ласі очи,
В’яло хмелиться нектаром
І, мов кіт старий, муркоче.

Я ж у муках зо стіною
Все те чую і зідхаю,
Та із туги, із кохання,
Ніби полумінь, згораю.